



# ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 12 września 2016 r.

Pozycja 492

## POSTANOWIENIE z dnia 10 sierpnia 2016 r. Sygn. akt Ts 140/16

### Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Biernat – przewodniczący i sprawozdawca  
Piotr Pszczółkowski  
Leon Kieres,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej J.K. w sprawie zgodności:

art. 140 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, ze zm.) z art. 2 i art. 175 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

**odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.**

### UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej sporządzonej 5 lutego 2016 r., wniesionej do Trybunału osobiście 30 czerwca 2016 r., J.K. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie, że art. 140 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2012.1137, ze zm.; dalej: prawo o ruchu drogowym) w zakresie, w jakim „dopuszcza cofnięcie uprawnienia do kierowania pojazdem silnikowym, w przypadku niepoddania się sprawdzeniu kwalifikacji”, jest niezgodny z art. 2 i art. 175 ust. 1 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującą sprawą. Decyzją z października 2009 r. Starosta M. cofnął skarżącemu uprawnienia kategorii B do kierowania pojazdem, wskazawszy, że skarżący nie poddał się kontrolnemu sprawdzeniu kwalifikacji, na które skierowano go 31 lipca 2009 r.

Zdaniem skarżącego zaskarżony art. 140 ust. 1 pkt 4 lit. a prawa o ruchu drogowym narusza zasady ochrony praw nabytych (art. 2 Konstytucji) oraz sądowego wymiaru sprawiedliwości (art. 175 ust. 1 Konstytucji). Przewiduje on bowiem utratę uprawnień do kierowania pojazdem bez przeprowadzenia egzaminu, co umożliwia staroście wydanie arbitralnej decyzji.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 13 lipca 2016 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 19 lipca 2016 r.) skarżący został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi, przez: wskazanie, jakie jego wolności lub prawa wyrażone w art. 2 i art. 175 ust. 1 Konstytucji – i w jaki sposób – zostały naruszone; doręczenie odpisu i pięciu kopii orzeczeń świadczących o wyczerpaniu drogi prawnej, o której mowa w art. 64 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.2016.293; dalej: ustawa o TK),

od decyzji Starosty M. z października 2009 r.; pięciu kopii skargi konstytucyjnej z załącznikami oraz udokumentowanie daty doręczenia orzeczenia, o którym mowa w art. 64 ustawy o TK.

W piśmie procesowym wniesionym do Trybunału 21 lipca 2016 r. (data nadania) skarżący oświadczył: „pismo z dnia 05.02.2016 r. nie jest skargą konstytucyjną, lecz wnioskiem o zbadanie zgodności art. 140 ust. 1 pkt 4 lit. a (...) [prawa o ruchu drogowym] z art. 2 i art. 175 ust. 1 Konstytucji RP, złożonym na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy (...) [o TK] oraz art. 191 ust. 1 Konstytucji”. Do pisma nie dołączył dokumentów, o których mowa w zarządzeniu, nie wskazał też naruszonych konstytucyjnych wolności lub praw.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 49 ust. 1 ustawy o TK wszczęcie postępowania przed Trybunałem następuje na podstawie wniosku pytania prawnego lub skargi konstytucyjnej uprawnionego podmiotu.

2. Skarżący zakwestionował konstytucyjność art. 140 ust. 1 pkt 4 lit. a prawa o ruchu drogowym.

3. Trybunał zwraca uwagę na to, że z wnioskiem w sprawie zgodności aktu normatywnego z Konstytucją mogą wystąpić do Trybunału wyłącznie podmioty wskazane w art. 191 ust. 1 pkt 1-5 Konstytucji. Skarżący nie należy do kręgu tych podmiotów, dlatego nie ma legitymacji do występowania z tym środkiem prawnym. Może on natomiast, na podstawie art. 191 ust. 1 pkt 6 w związku z art. 79 ust. 1 Konstytucji, złożyć w Trybunale skargę konstytucyjną, co uczynił 30 czerwca 2016 r.

4. Trybunał wyjaśnia, że zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji skarga przysługuje temu, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, dlatego należy w niej wskazać, która konstytucyjna wolność lub które konstytucyjne prawo skarżącego i w jaki sposób – jego zdaniem – zostały naruszone, a także uzasadnić zarzut niezgodności przedmiotu kontroli ze wskazanymi konstytucyjnymi wolnością lub prawem, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (art. 65 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o TK).

4.1. Ponadto Trybunał przypomina, że zgodnie z art. 65 ust. 2 pkt 1 ustawy o TK do skargi dołącza się wydane na podstawie kwestionowanego przepisu wyrok, decyzję lub inne ostateczne rozstrzygnięcie, w którym sąd lub organ administracji publicznej orzekły o konstytucyjnych wolnościach lub prawach skarżącego. Wskazuje też, że z kolei w świetle art. 65 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o TK w skardze należy przedstawić stan faktyczny oraz udokumentować datę doręczenia wyroku, decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej, o której mowa w art. 64 ustawy o TK.

5. Skarżący został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi przez: wskazanie, jakie jego wolności lub prawa wyrażone w art. 2 i art. 175 ust. 1 Konstytucji – i w jaki sposób – zostały naruszone; doręczenie odpisu i pięciu kopii orzeczeń świadczących o wyczerpaniu drogi prawnej od decyzji Starosty M. z października 2009 r.; pięciu kopii skargi konstytucyjnej z załącznikami oraz udokumentowanie daty doręczenia orzeczenia, o którym mowa w art. 64 ustawy o TK.

W odpowiedzi na zarządzenie wzywające do uzupełnienia braków skargi skarżący złożył jedynie oświadczenie o charakterze pisma z 5 lutego 2016 r. Tym samym nie wykonał zarządzenia.

Okoliczność ta jest – zgodnie z art. 77 ust. 3 pkt 1 ustawy o TK – podstawą odmowy nadania analizowanej skardze dalszego biegu.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny postanowił jak na wstępie.